

Романтична та пристрасна історія про чари Парижа й магію кохання.

Вишуканий вечір в одному з наймальовничіших куточків Парижа несподівано став для цих трьох пар початком нового життя...

Пристрасний Грегоріо покидає красуню-дружину заради коханки, та... залишається один, з новонародженою донечкою на руках.

Жан-Філіп їде на рік працювати до Китаю і змушений залишити кохану дружину Валері в Парижі. Невдовзі після його від'їзду до Валері починає виявляти увагу заможний чоловік...

Удова Шанталь не вірила, що може покохати знову. Але її увагу привернув привабливий юнак. Та чи щирі його почуття?

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8635-1

9 786171 286351

ДАНІЕЛА СТІА Чару

ДАНІЕЛА СТІА

Чару

Даніела Стіл

Danielle Steel

MAGIC

A NOVEL

Данієла Стіл

ЧАРИ

РОМАН

ХАРКІВ **КЛУБ**
СІМЕЙНОГО
2021 ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
С80

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Steel D. Magic : A Novel / Danielle Steel. — New York :
Delacorte Press, 2016. — 336 p.

Переклад з англійської *Дар'ї Петрушенко*

Дизайнер обкладинки *Юлія Дзекунова*

ISBN 978-617-12-8635-1
ISBN 978-0-3455-3110-0 (англ.)

- © Danielle Steel, 2016
- © Hemigo Ltd, видання українською мовою, 2021
- © DepositPhotos.com / Ivan-ko1980, AndreyKp, обкладинка, 2021
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад, 2017
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2021

Моїм любим чудовим дітям!
Нехай у вашому житті завжди буде місце
для чарів!
Шукайте їх!
Вірте в них!
Плекайте їх!
Ви — чарівність мого життя!
Люблю вас усім серцем і душею.

Мама

Розділ 1

Біла вечеря — це справжня любовна поема, присвячена дружбі, радості, витонченості й чарівним пам'яткам Парижа. І щороку вечір цієї події стає незабутнім. Інші міста по всьому світові намагалися відтворити її, але без особливого успіху. Існує лише один Париж, а подія ця настільки шанована, обожнювана та бездоганна у виконанні, що важко уявити її в будь-якому іншому місті.

Усе почалося близько тридцяти років тому, коли морський офіцер і його дружина вирішили відсвяткувати з друзями свою річницю у незвичний, творчий спосіб, біля одного з улюблених пам'ятників Парижа. Вони зібрали близько двадцяти друзів, і всі були вдягнені в біле. Прибули на місце зі складаними столиками та стільцями, столовими скатертинами, сріблом, кришталем, порцеляною, можливо, квітами. Принесли із собою вишукану їжу, накрили столи і влаштували гостям пишній бенкет. Тієї ночі чари розпочалися.

Подія увінчалася таким успіхом, що наступного року вони повторили її в іншій, але не менш визначній місцевості. І відтоді Біла вечеря перетворилася

на щорічну традицію, до якої долучалося все більше й більше людей, аби відсвяткувати так само: червненого вечора, в усьому білому з голови до п'ят.

Участь у події досі беруть лише запрошені гості — традиція, яку поважають усі. За довгі роки місце проведення заходу стало однією з найбільш шанованих таємниць Парижа. Досі обов'язковою є вимога бути в усьому білому, разом зі взуттям, і кожен докладає чималих зусиль, аби вдягнутись елегантно і за усталеною традицією. Щороку Біла вечеря відбувається перед іншою пам'яткою паризької архітектури — а вибір у Парижі безмежний. Перед Собором Паризької Богоматері, Триумфальною аркою, біля підніжжя Ейфелевої вежі в «Трокадеро», на площі Згоди, між пірамідами біля Лувру, на Вандомській площі. На сьогоднішній день Біла вечеря змінила безліч місць проведення, одне краще за інше.

Упродовж років Біла вечеря набула таких масштабів, що тепер відбувається одразу в двох місцях, а загальна кількість запрошених гостей сягає майже п'ятнадцяти тисяч. Важко уявити собі, що стільки людей можуть поводитися пристойно, з'являтися в елегантному вбранні й дотримуватися усіх правил етикету, але якимось дивом вони це роблять. «Білі страви» і наїдки заохочуються, але передусім їжа на столах має відповідати події (ніяких хот-догів, гамбургерів чи бутербродів). Кожен має подати

справжню вечерю, накрити стіл білою скатертною, їсти срібними приборами, пити зі справжніх кришталевих келихів і порцелянових чашок, як у ресторані або в домі, де приймають почесних гостей. Усе, що приносять із собою, має вміщуватися до візка, і наприкінці вечора все сміття й відходи мають бути складені до білих сміттєвих пакетів та прибрані до останнього недопалка. Жодного сліду відпочивальників не повинно лишитися в прекрасному історичному місці, обраному цього року для Білої вечері. Люди мають поводитись і йти звідси так само пристойно, як і приходять.

Поліція заплющує очі на цю подію, хоча ніхто не бере на неї дозволу, незважаючи на величезну кількість учасників (отримання дозволу зіпсувало б увесь сюрприз). Варто зауважити, що тут не буває незваних гостей. Запрошення на Білу вечерю чекають з нетерпінням і зустрічають як свято, але ті, кого немає у списку запрошених, ніколи не приходять і не намагаються заявляти, що вони в ньому є. Жодних неприємних інцидентів чи ворожих сутичок під час події не траплялося. Це вечір чистої радості, підкріпленої повагою до інших гостей і любов'ю до міста.

Розвага наполовину полягає в тому, що ніхто не знає, де саме відбудеться святкування цього року. Формально це таємниця, яку ревно оберігають шестеро організаторів. І хай би де відбувалася подія,

гостей запрошують парами, і кожна пара має принести із собою складаний стіл і два стільці обумовленого правилами розміру.

Ті шестеро організаторів сповіщають своїх «заступників» про перше місце, де мають зібратися учасники. Усі запрошені повинні прибути з візками, столиками та стільцями на один з таких пунктів приблизно о восьмій п'ятнадцять вечора. Дві групи вечерятимуть у двох різних місцях. Радісне хвилювання розпочинається, коли стають відомими перші місця — про них відпочивальників сповіщають лише в другій половині призначеного дня. Це дозволяє зробити грубе припущення, де, власне, відбудеться вечеря, але все це лише здогади, адже зазвичай є кілька чарівних місцин, куди від пункту збору можна легко дійти пішки. Весь день люди намагаються вгадати, де саме вечерятимуть. Гості швидко збираються в означеному місці — в білому вбранні й з усім необхідним для вечора. Друзі знаходять один одного в юрбі, перегукуються, захоплено довідуючись, хто саме тут є. Пів години у пункті збору панує піднесений настрій, а рівно о восьмій сорок п'ять розкривається остаточне місце святкування — не далі як за п'ять хвилин ходи.

Щойно його оголошують, усім парам виокремлюють місця відповідно до розміру їхніх столиків, за якими вони і мають розташуватися, утворивши

довгі рівні ряди. Часто збираються цілі компанії друзів, які роками відвідували захід, і вечеряють пліч-о-пліч за власними столиками, що вливаються в довжелезні ряди.

На дев'яту годину сім тисяч людей уже досягли показних історичних місць — щасливих обранців цього вечора. І щойно вони прибувають і довідуються про визначене місце, виміряне до дюйма, до сантиметра, — столики розкладають, стільці розставляють, скатертини розгортають, дістають підсвічники. Вечерю накривають, як для весілля. За п'ятнадцять хвилин гості вже за столом, розливають вино, щасливо всміхаючись у передчутті грандіозного вечора в колі старих і нових друзів. Від веселого хвилювання і нарешті розкритої таємниці про місце проведення заходу учасники почуваються наче діти на іменинній вечірці із сюрпризами. І о дев'ятій тридцять святкування вже в розпалі. Немає нічого краще.

Вечеря починається десь за годину до заходу сонця, а коли сонце сідає, на столах запалюють свічки. І після настання темряви вся площа чи яке інше місце бенкету освітлено свічками, і сім тисяч відпочивальників, вдягнених у біле, виголошують між собою тости, підіймаючи блискучі кришталеві келихи, а на столах виблискують срібні підсвічники, радує око. Об одинадцятій вечора дістають і запалюють бенгальські вогні. Піввечора грає оркестр,

додаючи веселощів. У Соборі Паризької Богоматері б'ють дзвони, і священник, що править службу, виголошує благословення з балкона. І рівно за півгодини після півночі вся юрба збирається і зникає, наче зграя мишей розсіюється вночі, не залишивши жодного сліду своєї присутності. Лишаються тільки незабутні спогади про добре проведений час, нові друзі й особлива нагода, що зібрала всіх разом.

Ще одним цікавим аспектом події є те, що жодних грошей не передається з рук у руки. Ніякої плати за запрошення не береться, не треба нічого купувати або за щось платити. Кожен приносить власну їжу, і ніхто не може купити місце на Білій вечері. Організатори запрошують тих, кого обрали, тож подія лишається незаплямованою. Інші міста намагалися отримати зиск, влаштовуючи такі самі учти, й одразу ж усе руйнували, допускаючи на них грубіянів, що не вписувалися у товариство, але готові були потрапити сюди за будь-які гроші — і псували вечір усім присутнім. Натомість Біла вечеря в Парижі не відступає від початкових принципів, і це дає дивовижні результати. Усі з нетерпінням чекають її, і що ближче призначений день, то сильніше. І за всі тридцять років таємниця місця проведення бенкету жодного разу не просочилася, зберігши розвагу в усій повноті.

Цілий рік люди чекають на Білу вечерю і ніколи не повертаються з неї розчарованими. І незмін-

но цей вечір стає незабутнім — з першої хвилини до останньої. Спогади про нього довго плекають ті, кому пощастило бути запрошеним. І кожен погодиться: тут діють справжні чари.

Жан-Філіп Дюма відвідував Білу вечерю вже десять років, відколи йому було двадцять дев'ять. І як друг одного з організаторів міг запросити дев'ять пар, зібравши групу з двадцяти осіб, що сидітимуть поряд за окремими, тісно зсунутими столиками. Щороку він ретельно обирав своїх гостей, і, окрім добрих друзів, яких вже запрошував раніше, намагався залучити кількох нових друзів, які, на його думку, поважатимуть правила заходу, добре порозуміються з іншими гостями й отримають задоволення. Його підхід до складання списку запрошених не був ані безладним, ані буденним. Він дуже серйозно ставився до справи, і якщо до його списку потрапляв той, хто не оцінив вечері, чи той, з ким було нудно, чи той, хто сприйняв цю подію як можливість розширити зв'язки, якою вона однозначно не була, наступного року він запрошував замість них інших друзів. Але здебільшого приводив постійних гостей, які щороку благали запросити їх знову.

Відколи сім років тому Жан-Філіп одружився, його дружина-американка Валері полюбила Білу вечерю не менше за нього, і тепер щороку вони старанно підбирали гостей разом.

Жан-Філіп працював у відомій фірмі в галузі іноземних інвестицій. Валері познайомилася з ним за два тижні після того, як переїхала до Парижа. Тепер, у свої тридцять п'ять, вона була помічником редактора французького «Вог» і головною претенденткою на місце шеф-редактора, яке мало звільнитися за два роки, після виходу нинішнього редактора на пенсію. Вісім років тому Жан-Філіп закохався в неї з першого погляду. Вона була висока, струнка, з довгим прямим темним волоссям і розумна. Вона вміла бути елегантною, і при цьому не надокучливою, мала чудове почуття гумору і любила його друзів. Вона ідеально влилася до їхньої компанії, і між нею й Жаном-Філіпом панувало дивовижне розуміння. Після одруження в них за шість років народилося троє дітей: двоє хлопчиків і дівчинка. Вони були парою, з якою всі прагнули дозвілля. Вона любила жити в Парижі й не уявляла собі життя будь-де в іншому місці. Довелось докласти чималих зусиль, аби заради коханого опанувати французьку, що стало в пригоді й на роботі теж. Тепер вона могла спілкуватися з фотографами, стилістами та дизайнерами. Вона мала сильний американський акцент, через який її постійно дражнили, та все ж вільно володіла французькою. Щоліта вони возили дітей до її родини в штаті Мен, аби діти спілкувалися з американськими двоюрідними братами й се-

страми. Але для самої Валері Франція вже стала рідним домом. Вона більше не сумувала ані за Нью-Йорком, ані за тамтешнім місцем роботи і вважала Париж найкращим містом у світі.

Коло їхніх друзів було широким, у житті було все гаразд. Мешкали вони в хорошій квартирі, часто влаштовували розваги й іноді готували страви для друзів або наймали кухаря для неформальних вечірок. Усі дуже чекали запрошень від них, особливо — на Білу вечерю.

З Бенедеттою і Грегоріо Маріані Валері познайомилася на Тижні моди в Мілані одразу після того, як почала працювати в паризькому «Вог». Вони миттю здружилися, і Жан-Філіп теж полюбив їх. Вони запросили нових друзів на Білу вечерю ще до одруження, коли Жан-Філіп з Валері тільки зустрічалися. Відтоді подружжя Маріані стало постійними гостями на Білій вечері і щороку прилітало заради неї з Мілана. Цього року Бенедетта була в білій в'язаній сукні власного дизайну, яка підкреслювала її ідеальну фігуру, і в туфлях на високих підборах, тоді як Грегоріо був у білому костюмі, пошитому на замовлення в Римі, з білою шовковою краваткою, у бездоганно білій сорочці та винятково білих замшевих туфлях. Грегоріо і Бенедетта завжди мали такий вигляд, ніби щойно зійшли зі сторінок модного журналу. Обоє походили з родин, століттями пов'язаних із

модою, і зуміли поєднати свої таланти на користь обом домам. Родина Бенедетти виробляла трикотаж і спортивний одяг, відомий по всьому світові, і зараз, завдяки її дизайнерському таланту, справи в них йшли навіть краще, ніж до того. Своєю чергою, родина Грегоріо протягом двохсот років виготовляла найкращі в Італії тканини. Вони були одружені двадцять років, і весь цей час Грегоріо працював разом із дружиною, тоді як його брати керували родинними фабриками і постачали їм більшість тканин. Подружжя було трохи старше за Жана-Філіпа і Валері: Бенедетті було сорок два, а Грегоріо сорок чотири, і з ними завжди було цікаво. Дітей вони не мали — з'ясувалося, що Бенедетта нездатна завагітніти, а від ідеї всиновлення вони відмовилися. Натомість усю свою любов, час і енергію жінка вклала в їхню справу, працюючи пліч-о-пліч з Грегоріо, що давало вражаючі результати.

Єдиним болісним моментом їхнього шлюбу була слабінка Грегоріо до гарненьких жінок і періодичні скандальні зв'язки, що привертали увагу преси. І хоча вона оплакувала його невірність, Бенедетта давно вирішила не звертати на це уваги, адже його захоплення зазвичай швидко минали й ніколи не призводили до чогось серйозного. Він ніколи не закохувався в жінок, з якими мав інтрижки, і справляв враження не гірше, ніж чоловіки багатьох її італійських подруг.

Їй не подобалось, коли він заводив коханку, вона жалілася на це, але Грегоріо завжди каювся і запевняв, що пристрасно її кохає, а вона завжди пробачала. До того ж він дотримувався правила: ніколи не спати з жінками друзів і подругами Бенедетти.

Грегоріо безнадійно вабило до моделей, особливо — юних, і Бенедетта намагалася не влаштувати йому сцен з цього приводу. Якщо когось на життєвому шляху підстерігають спокуси, то в його випадку це було зайве — адже він з легкістю знаходив їх сам. Здавалося, біля нього завжди в'ється якась дівча, захоплено зазираючи йому до рота, на що його дружина давно заплющувала очі. Але ніщо не виказувало подружньої зради, коли вони разом виходили у світ. Грегоріо залишався відданим чоловіком, який обожнював свою дружину. Він був вражаючим красенем, вони двоє були дуже привабливою парою, і з ними ніколи не бувало сумно. Обоє сяяли від захвату, стоячи на площі Дофіна разом із Жаном-Філіпом і друзями, з нетерпінням чекаючи, коли оголосять місце проведення сьогоднішньої вечери. Кожен висловлював власні здогади, і Жан-Філіп припускав, що це буде Собор Паризької Богоматері.

Як з'ясувалося, він мав рацію, і коли рівно за чверть до дев'ятої місце було оголошено, зойки захвату, радісні вигуки та оплески прокотилися юрбою. Для кожного це було одне з найулюбленіших місць.

На той час решта їхніх друзів вже підійшли, і вони готові були вирушати на вечерю.

Шанталь Жіверні, ще одна з найближчих друзів Жана-Філіпа, була постійною гостею щорічного бенкету. У свої п'ятдесят п'ять вона була лише трохи старша за інших гостей і впродовж багатьох років успішно працювала сценаристкою. Володарка двох «Сезарів», номінантка на американські премії «Оскар» і «Золотий глобус», вона завжди створювала щось нове. Її ігрові фільми виходили дуже сильними, іноді вона робила документальне кіно на глибокі теми, зазвичай пов'язані з жорстокістю та несправедливістю до жінок і дітей. Саме зараз вона писала сценарій, але нізащо в світі не пропустила би Білу вечерю. Вона була однією з улюблених гостей Жана-Філіпа і його довіреним другом. Якось на званні вечері вони познайомилися й швидко потоваришували. Друзі часто обідали разом, і він завжди питав у неї поради. Жан-Філіп безмежно довіряв її судженням, і їхня дружба і час, проведений разом, були неоціненним даром для них обох.

Коли він і Валері побралися, Шанталь була в захваті і вважала, що вони ідеально підходять одне одному. Вона стала хрещеною матір'ю їхнього первістка, Жана-Луї, якому тепер було п'ять років. Сама вона мала трьох дорослих дітей, ніхто з них не жив у Франції. Овдовівши, вона цілком присвятила

себе дітям, на той час іще маленьким, і Жан-Філіп знав, як нелегко було їй тепер, коли вони мешкали так далеко. Вона виховала їх незалежними і навчила безстрашно слідувати за своїми мріями, що вони й робили. І тепер Ерік, її найменший син, був художником у Берліні, старший син Поль знімав незалежне кіно в Лос-Анджелесі, а донька Шарлотта вступила до Лондонської школи економіки, отримала ступінь магістра бізнесу в Колумбійському університеті і тепер працювала в банку в Гонконгу. І жоден з них не був зацікавлений у поверненні до Франції, тож Шанталь лишилася сама. Вона надто добре виконала свій обов'язок. Її діти розлетілися хто куди.

Вона завжди казала, що вдячна за роботу, яка не дає їй сидіти без діла. Час від часу вона відвідувала своїх дітей, але не хотіла бути нав'язливою. Вони жили своїм життям і очікували, що й вона житиме своїм. Вона шкодувала лише про те, що настільки присвятила себе дітям, настільки опікувалася ними, що не зробила жодної спроби знайти чоловіка і побудувати з ним серйозні стосунки, доки вони були дітьми. І дотепер, після всіх цих років, вона так і не зустріла того, хто міг би її зацікавити. Тож вона працювала важче, ніж могла би, якби розділила з кимось життя або якби її діти мешкали поряд. Але вона була зайнята й щаслива і ніколи не скаржилася на свою самотність, хоча Жан-Філіп хвилювався за неї і хотів,

щоб вона зустріла когось, аби не лишитися самотою. Часом вона зізнавалась йому, як самотньо почувається тому, що її діти тепер так далеко. Але більшість часу її розраджували друзі, вона зберігала позитивне ставлення до життя і до кожної події привносила розвагу та інтелектуальну витонченість.

Решта їхньої сьогоднішньої групи теж уже бували на Білій вечері як гості Жана-Філіпа та Валері, за винятком приємного індійця, з яким вони познайомилися в Лондоні рік тому. Дгарам Сінг був з Делі, один з найуспішніших людей в Індії, геній технологій. Провідні фірми в галузі новітніх технологій по всьому світові зверталися до нього за консультаціями. А ще він був чарівним, скромним, дуже привабливим чоловіком. Він казав, що в червні його чекають справи в Парижі, тож вони запросили його на вечерю — спеціально для Шанталі, адже вона не мала чоловіка, який би її супроводжував, і їй потрібен був компаньйон за столом. Жан-Філіп був упевнений, що вони порозуміються, хоча, здається, Дгараму більше припадали до смаку вродливі юні дівчата. Принаймні подружжя Дюма не сумнівалося, що Дгарам і Шанталь чудово складуть компанію одне одному за вечерю і взаємно зацікавляться.

Дгараму було п'ятдесят два роки, він був розлучений і мав у Делі двох дорослих дітей. Його син працював разом із ним, а донька була одружена

з найбагатшим чоловіком Індії, мала трьох дітей і була напрочуд вродливою жінкою. Білий костюм Дгарам, пошитий його кравцем у Лондоні, надавав йому дуже гарного й екзотичного вигляду зараз, коли він сидів напроти Шанталі. Вона принесла скатертину та столові прибори, а також їжу, а він додав до столу срібну миску кав'яру, шампанське й вишукане біле вино.

Того вечора Шанталь була привабливою і, як завжди, молодшою за свій вік з її підтягнутою фігурою, досі юним обличчям і довгим білявим волоссям. Вони з Дгарамом заглибилися в розмову про кіновиробництво в Індії, насолоджуючись товариством одне одного. Тим часом він відкорковував шампанське. Ще одну пляшку він приніс для Валері й Жана-Філіпа. Вони розділили їжу на кілька столів, і скрізь панувала сердечна, святкова атмосфера. Подумати лише — сім тисяч людей насолоджуються вишуканою вечерею і приємно проводять час. О дев'ятій тридцять усі були за столом, і бенкет йшов повним ходом: лилося вино, передавали закуски, віднаходили старих друзів і здобували нових.

Поряд із ними за сусіднім столиком сиділа молодь, серед якої були гарненькі дівчата — їх уже встигли помітити Грегорію і Дгарам, але вдали, що не помічають, зосередившись на своїх компаньйонах. Жан-Філіп і Валері зібрали разом привабливу,

жваву компанію, які явно чудово проводили час — усі сміялися, всім було весело. Сонце повільно сідало, останні промені відбивалися у вітражах Собору Паризької Богоматері. Вишукане видовище. Майже одразу з їхньою появою задзвонили церковні дзвони, вітаючи гостей. А на балконі з'явився священник і помахав рукою на знак того, що радий усіх бачити.

За пів години сонце сіло, і по всій площі перед Собором спалахнули вогники — на кожному столі запалали свічки. Жан-Філіп прогулювався вздовж рядів, переконуючись, що всім гостям добре. Він зупинився поговорити з Шанталлю, і лише на мить вона побачила серйозний вираз його очей, який стурбував її.

— Усе гаразд? — прошепотіла вона, коли він нахилився її поцілувати. Вона добре знала його.

— Я тобі завтра зателефоную, — відповів він так, щоб ніхто більше не чув. — Пообідаємо разом, якщо зможеш.

Вона кивнула, завжди готова знайти для нього час, якщо була йому потрібна, або ж просто для дружнього обіду, щоб побалакати і посміятися. Він подався до інших гостей, і в цей час у Грегорію задзвонив телефон. Той відповів італійською і миттю перейшов на англійську. Бенедетта не зводила з нього стривожених очей. Він поспіхом устав і відійшов, аби спокійно продовжувати розмову, а Бе-

недетта приєдналася до бесіди Дгарам і Шанталі за сусіднім столиком, намагаючись триматися невимушено.

Шанталь бачила біль в її очах. Вона підозрювала, що справа в останньому романі Грегоріо. Той уже тривалий час не повертався, і Дгарам невимушено залучив Бенедетту до розмови. Він саме вмовляв Шанталь відвідати Індію і пропонував місця, які варто подивитися. І серед них — Удайпур з його вежами та палацами, який він називав найромантичнішим місцем у світі. Шанталь не стала казати, що їй нема з ким поїхати — це було б жалюгідно з її боку. А він був приголомшений, дізнавшись, що й Бенедетта так само ніколи не була в Індії. Він усе продовжував заманювати їх обох, коли пів години по тому за стіл повернувся Грегоріо, кинув стурбований погляд на дружину і щось таємничо промовив італійською.

За відсутності Грегоріо Дгарам невимушено підливав вина всім трьом. На хвилину Бенедетта трохи розслабилася — до тієї миті, як повернувся чоловік. І хутко відповіла йому італійською. Він щойно повідомив, що має йти. Говорив він тихо, аби решта не почули. Тим часом Шанталь і Дгарам були захоплені розмовою і явно не прислухалися.

— Зараз? — спитала його Бенедетта різким драгівливим тоном. — Хіба це не може почекаати?

Останні пів року були для неї складними, і їй не подобалося, що тепер вони не можуть спокійно проводити час у дружньому колі, особливо сьогодні. Хоча вона знала, що їхня ситуація давно ні для кого не секрет і вже встигла облетіти всі таблоїди. Але ніхто зі знайомих не виявився настільки грубим і жорстоким, щоб згадувати про це в її присутності.

— Ні, не може, — різко відповів Ґреґоріо. Останні вісім місяців у нього тривав роман з двадцяти-трирічною російською супермоделлю. Пів року тому дівчині вистачило дурості завагітніти. Вона виношувала двійню. Аборт робити відмовилася. Ґреґоріо вже мав романи, багато романів, але ніяких позашлюбних дітей. А зважаючи на нездатність Бенедетти зачати, сам факт вагітності дівчини завдавав їй болю. Це був найгірший рік у її житті. Чоловік присягався їй, що це лише прикра помилка, що він не закоханий в Аню і, щойно вона народить, він порве з нею. Але Бенедетта не знала, чи сама дівчина захоче так легко відпустити його. Три місяці тому вона переїхала до Рима, аби бути ближче до Ґреґоріо, і всі ці місяці він мотався між двома містами. Усе це зводило Бенедетту з розуму.

— Вона народжує, — додав він. Йому нестерпно було обговорювати це тут із нею. Якщо це правда, збагнула Бенедетта, це сталося на три місяці раніше визначеного строку.

— Вона в Римі? — з болем у голосі спитала Бенедетта.

— Ні. Тут, — продовжував він італійською. — Вона працювала тут цього тижня. Її щойно доправили до лікарні, годину тому, на ранній стадії пологів. Мені прикро залишати тебе, та, боюся, я маю йти. Вона там зовсім сама, ще й налякана.

Він був ладен згоріти від сорому, пояснюючи дружині все це до болю незручне, на місяці розтягнуте становище, на яке з радістю накиннулися папараці. Бенедетта трималася з гідністю, чого не можна було сказати про росіянку. Та постійно телефонувала Грегоріо, хотіла бути з ним у ситуаціях, коли це було абсолютно неможливо. Він був одруженим і не збирався цього змінювати, він казав їй це від самого початку. Але тепер вона опинилась у паризькій лікарні зовсім сама, з пологами, які на три місяці випереджали свій час. Він відчував, що не має іншого вибору, окрім як негайно їхати до неї. Зрештою, він був благородною людиною, попри жахливу ситуацію як для нього, так і для його дружини — він знав, що бути покинутою серед Білої вечереї її аж ніяк не влаштує.

— Хіба не можна зачекати, доки це скінчиться?

Аня істерично схлипувала в телефон, але він не хотів пояснювати це Бенедетті. Вона вже й так знала достатньо.

— Сумніваюся, що це можливо. Мені справді шкода. Я просто тихенько піду. Можеш сказати їм, що я зустрів друзів за іншим столиком. Ніхто не помітить, що мене немає.

Звичайно ж, помітять. А найгірше — вона знала, що він іде, знала куди, з ким буде і чому. У цю мить радість від вечора для неї скінчилася. Вона досі намагалася прийняти той факт, що в нього народиться двоє дітей від іншої жінки, коли вони вдвох зовсім не мають дітей.

Він устав, не бажаючи сперечатися, але сповнений рішучості піти. Яким би нещасливим не виявився зв'язок з Анею, її вагітність, він не хотів полишати її в лікарні під час пологів, в паніці й саму. Бенедетта була впевнена, що це лише хитрість, аби виманити його до себе, і все обернеться фальшивою тривоگوю.

— Якщо з нею все гаразд, будь ласка, повертайся!.. — промовила вона з напруженим обличчям, і він кивнув. Їй було ніяково від того, що доведеться вигороджувати чоловіка, щойно його зникнення помітять — а вони обов'язково помітять. А тим часом вона сидітиме за столом сама й піде сама, коли вечір скінчиться.

— Я намагатимусь, — відповів він, досі розмовляючи італійською. Він кинув на неї зняковілий погляд, а тоді, не промовивши ні слова господарям

і гостям, зник у юрбі людей, що блукали від столу до столу, між зміною страв відвідуючи друзів. Мить — і його вже не було, а тим часом Бенедетта намагалася триматися так, ніби нічого не сталося і вона не була засмучена. Шанталь і Дгарам досі розмовляли між собою, і трохи згодом Шанталь вибачилася, щоб привітатися з кимось знайомим за іншим столом. Бенедетта намагалася заспокоїтися після спішної втечі Грегоріо, коли обернувся Дгарам і турботливо поглянув на неї.

— Ваш чоловік пішов? — обережно спитав він, намагаючись не здатись нав'язливим.

— Так... він мав термінову справу... з другом стався нещасний випадок, і він поїхав відвідати його в лікарні, — промовила вона, ковтаючи сльози і намагаючись при цьому говорити невимушено. — Не хотів прощатися, щоб не псувати вечір.

Дгарам бачив, як вони обмінювалися напруженими поглядами, бачив, що вона засмучена, і тепер робив усе можливе, аби підбадьорити її.

— Як дивовижно. Це, мабуть, доля, — відповів він. — Я весь вечір безуспішно намагаюся заволодіти вами. І ось тепер можу беззаперечно залицятися до вас, без жодних перешкод з його боку! — він широко посміхнувся, і жінка розсміялася. — У такій романтичній обстановці, коли він повернеться, ми вже маємо бути нестямно закохані.

— Сумніваюся, що він повернеться, — сумно промовила вона.

— Чудово. Боги сьогодні зі мною. Давайте негайно складемо план. Коли ви приїдете відвідати мене в Індії? — він дразнив її, намагаючись підняти настрій, але насправді був захоплений нею сильніше, ніж посмів би зізнатися за інших обставин. Жінка хихикнула, коли він простягнув їй білу троянду з вази Шанталі на їхньому столі. Вона з усмішкою прийняла в нього троянду, і в цю саму мить перед церквою загравав оркестр.

— Хочете потанцювати? — спитав він. Насправді вона не дуже хотіла, знаючи, що Грегоріо пішов і що саме відбувається в цю мить. Але вона не хотіла бути нечемною з Дгарамом, адже він був такий добрий до неї. Вона встала, і він повів її за собою на танцмайданчик, тримаючи в юрбі за руку. Він виявився чудовим танцюристом, і, танцюючи з ним, жінка на деякий час викинула з голови всі свої клопоти. Вона посміхалася, коли вони двоє повернулися за стіл і побачили, що Шанталь поринула в розмову з Жаном-Філіпом. Помітивши їх, він підвів очі.

— Де Грегоріо? — спитав він Бенедетту, і Дгарам відповів за неї.

— Я заплатив двом хлопцям, щоб ті зв'язали його і прибрали звідси, аби я міг спокусити його дружину. Він ставав справжньою занозою, — промо-

вив Дгарам, і всі розсміялися, навіть Бенедетта посміхнулась. І Жан-Філіп миттю відчув, що далі розпитувати про друга не слід. Вираз очей Бенедетти явно свідчив про те, що трапилася неприємність, і Дгарам намагався розрадити її. Жан-Філіп гадав, чи подружжя, бува, не посварилося, через що Грегорію розлютився і втік. Якщо так, то це проминуло повз увагу Жана-Філіпа, але він бачив, як Грегорію влаштовував сцени раніше. А зі слів Валері він знав, що між подружжям не все спокійно на цю мить.

Історія вагітної супермоделі облетіла весь модний світ, особисто він чув її від Валері ще кілька місяців тому. Але Жан-Філіп ніколи не згадував про це в розмовах із Грегорію чи Бенедеттою. Лише сподівався, що вони переживуть це, як бувало раніше, коли Грегорію зв'язувався з молоденькими дівчатами. Приємно було, що вони погодилися прийти сьогодні на вечерю, але, на жаль, особливо для Бенедетти, її чоловік не зостався. Жан-Філіп був вдячний своєму індійському другові, що той допоміг Бенедетті зберегти обличчя і врятувати вечір. Доки Дгарам жваво розмовляв з Бенедеттою і Шанталлю, Жан-Філіп відійшов, щоб перевірити, як почувуються інші гості. Усім начебто було весело.

Увесь вечір Дгарам знімав на камеру свого телефона, аби потім показати дітям, який чудовий був бенкет. Він дуже радів, що прийшов. Усі раділи.

Навіть Бенедетта, завдяки Дгараму з його добро-
тою та почуттям гумору. Він пригощав її відмінним
шампанським, щоб підняти настрій. Вони з Шан-
таллю обидві чудово проводили час разом з ним та
іншими гостями. Тим часом принесли кілька смач-
них десертів і безліч пляшок вина та шампансько-
го. Хтось щедро поділився дивовижно смачним шо-
коладом із величезної коробки, а з іншого столу
передали смачні білі *macarons* від П'єра Ерме¹.

І рівно об одинадцятій Жан-Філіп роздав гостям
традиційні бенгальські вогні, і раптом усю площу
осяяли спалахи, іскристі вогники, що здіймалися
й гойдалися над столами, — Дгарам не припиняв
фотографувати. Він знімав хроніку усієї події, роб-
лячи фотографії та відеозаписи. Шанталь була
зворушена, коли він сказав, що робить це для ді-
тей. Вона не уявляла, щоб сама надсилала фото-
графії власним дітям. Вони були дуже незалежні
й не цікавилися, чим вона займається. Мабуть, во-
ни вважали би дурістю з її боку, якби вона надісла-
ла їм знімки з Білої вечері. Мабуть, питали б себе,
що вона там робить. Вони уявляли її людиною, яка
проводить весь час удома за роботою і не має, окрім

¹ Macarons — французьке печиво з мигдалевого борошна,
цукрової пудри та яєчних білків. П'єр Ерме — видатний
французький кондитер, відомий новаторським підходом до
приготування десертів.

них, ніякого приватного життя. Як наслідок вона дуже небагато розповідала їм про себе, а вони здебільшого й не питали. Їм це навіть на думку не спадало. Власні справи турбували їх значно більше, ніж материні. То було не зі зла — вони просто не бачили в ній особи, чиє життя могло становити для них якийсь інтерес. Тоді як Дгарам просив усіх позувати, щоб надіслати знімки синові й доньці, переконаний, що все це буде їм цікаво. Його обличчя сяяло, коли він згадував про дітей.

Банкет був у розпалі, люди мандрували від столика до столика, все більше перемішуючись між собою. І коли Шанталь обернулася, щоб привітатися зі знайомим оператором, з яким разом працювала над документальною стрічкою в Бразилії, і ще одним сценаристом, то помітила симпатичних молодих людей за столиком позаду. Вони роздавали паперові ліхтарики з величезної коробки. Один із чоловіків за столом показував усім, як їх запускати. Кілька ліхтариків він передав гостям Жана-Філіпа. Вони були трохи менше метра заввишки і мали внизу маленький пальник, який запалювали сірником. Маленьке полум'я розгорялося, наповнюючи паперовий ліхтар теплим повітрям. І коли той уже наповнювався ущерть, він підіймав його високо над головою і відпускав. Присутні спостерігали, як ліхтарик здіймається в небо, а вогник

усередині продовжує палахкотіти. З інших боків міста видно було, як він пропливає в нічному небі, підхоплений вітром, яскраво палаючи, наче зірка, що падає. Це було дуже вишукано, і гості навколо почали запалювати свої. Чоловік, який роздавав ліхтарики, радив, перш ніж відпустити їх, загадати бажання, щойно запалає вогник і ліхтарик наповниться теплим повітрям. Видовище було прегарне. Шанталь була зачарована їхньою досконалою красою, а тим часом Дгарам знімав відео і допомагав Бенедетті запалити її ліхтарик. Він нагадав їй про бажання, коли вони розгорнули, а потім відпустили нижній ліхтарик у нічне небо.

— Ви загадали добре бажання? — серйозним тоном спитав Дгарам, коли ліхтарик здійнявся над головами, і вона кивнула, але не сказала яке — з побоювання, що не збудеться. Вона загадала, щоб її шлюб знову був таким, як до появи в їхньому житті Ані.

Інші були зайняті запалюванням власних ліхтариків, а тим часом чоловік, який роздавав їх, допомагав кожному, а тоді обернувся й побачив Шанталь. На довгу мить їхні очі зустрілися. Це був симпатичний чоловік у білих джинсах і білому светрі, з пишною гривною темного волосся, і на вигляд йому було приблизно стільки ж років, скільки й Жану-Філіпу, далеко за тридцять. Дівчата за

Про авторку

Даніела Стіл є однією з найпопулярніших письменниць сучасності. Понад 650 мільйонів примірників її книжок було розпродано у світі. Серед її світових бестселерів такі, як «The Apartment», «Property of a Noblewoman», «Blue», «Precious Gifts», «Undercover», «Country», «Prodigal Son» та інші визнані романи. Вона також авторка книжок «His Bright Light» — історії життя та смерті свого сина Ніка Трейна, «A Gift of Hope» — мемуарів про її роботу з бездомними, «Pure Joy» — данина численним собакам, улюбленцям її родини, та дитячих книжок «Pretty Minnie in Paris» і «Pretty Minnie in Hollywood».

Зміст

Розділ 1	7
Розділ 2	37
Розділ 3	56
Розділ 4	77
Розділ 5	99
Розділ 6	124
Розділ 7	145
Розділ 8	162
Розділ 9	191
Розділ 10.....	214
Розділ 11.....	226
Розділ 12.....	242
Розділ 13.....	260
Розділ 14.....	289
Розділ 15.....	306
Розділ 16.....	322
Розділ 17.....	344
Розділ 18.....	361
Розділ 19.....	384
Розділ 20.....	396
Розділ 21.....	411
Розділ 22.....	419
Про авторку.....	429

Літературно-художнє видання

СТІЛ Даніела
Чари

Головний редактор *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *М. І. Мартинюк*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *З. І. Підколодна*

Підписано до друку 11.01.2021. Формат 70x100/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 17,415.
Наклад 2500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
 - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
 - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

Стіл Д.

С80 Чари : роман / Даніела Стіл ; пер. з англ. Д. Петрушен-ко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2021. — 432 с.

ISBN 978-617-12-8635-1

ISBN 978-0-3455-3110-0 (англ.)

Романтична та пристрасна історія про чари Парижа й магію кохання.

Вишуканий вечір в одному з наймальовничіших куточків Парижа несподівано став для цих трьох пар початком нового життя...

Пристрасний Грегоріо покидає красуню-дружину заради коханки, та... залишається один, з новонародженою донечкою на руках.

Жан-Філіп їде на рік працювати до Китаю і змушений залишити кохану дружину Валері в Парижі. Невдовзі після його від'їзду до Валері починає виявляти увагу заможний чоловік...

Удова Шанталь не вірила, що може покохати знову. Але її увагу привернув привабливий юнак. Та чи щирі його почуття?

УДК 821.111(73)